

Reguant adapta al cine 'Paraules d'amor'

Redacció
BARCELONA

De la cançó, en va sortir una novel·la homònima, escrita per David Escamilla, i del llibre, se n'està preparant ara una adaptació cinematogràfica. *Paraules d'amor*, una de les cançons més conegudes de Joan Manuel Serrat, continua seduint el públic, generació rere generació, des que es va editar per primer cop el 1967, i ara farà el salt a les pantalles.

El director de teatre i cinema Ricard Reguant està escrivint un guió basat en la novel·la de David Escamilla, el fill de Salvador Escamilla (un dels pares de la Nova Cançó). Els protagonistes són una parella d'adolescents enamorats, que fan de la cançó la banda sonora de la seva vida.

Nine Produccions ha comprat els drets d'aquesta història que tracta, segons una nota de premsa feta pública per la productora, de "la música, la il·lusió, la innocència i l'emoció, tot conjugat en una pel·lícula que evocarà la força, la tendresa i la nostàlgia d'aquest primer amor". La productora Olwyn Films i el compositor Pep Sala també estan involucrats en el projecte. ■

Adéu als 175 anys del Conservatori del Liceu

Redacció
BARCELONA

El Conservatori del Liceu de Barcelona tancarà dijous que ve els actes del seu 175 aniversari amb un concert dedicat a Richard Wagner i Giuseppe Verdi, en què es representaran composicions per a veu i piano juntament amb *l'Idil·li de Siegfried*. El concert, presidit per l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, serà interpretat pels alumnes de cant i orquestra del Conservatori del Liceu, que ofereix ensenyaments musicals a tots els nivells educatius, amb més de quatre mil alumnes. ■

Crònica música

Cant de comiat

Guillem Vidal

Barcelona

Vint-i-sis músics entrant i sortint de l'escenari, emocions flotant per un Auditori ple com un ou, fervor sobiranista i un públic que, amb precís insistents d'*Una cançoneta i mon anem, mon anem*, van fer que el comiat d'Al Tall a Barcelona –part dels festivals Tradicionàrius i Barnasants– s'allargués fins quasi les tres hores. Quan, al principi, en les paraules que preludiaven *Obriu cabretes* –primer tall del primer disc d'Al Tall, del 1976–, Vicent Torrent reconeixia que va ser a Barcelona on el grup de València va palpar la "vertadera dimensió de la nostra nació", es constatava una mica de nerviosisme davant la producció i, probablement, solemnitat de l'acte (amb presència del conseller Mascarell, a qui bona part del públic va xiular amb certa contundència). A mesura, però, que la munió de convidats anava desfilant, Al Tall començava a disfrutar d'aquest últim recital a Catalunya tot compartint amb el públic entusiasme, records i compromís.

Quan el moreno, del 1977, sobre l'explotació dels amos en el sector del tèxtil, va sonar inquietantment actual i, a la *Jota del Jaume I*, Jordi Fàbregas (instigador del Tradicionàrius, entre mil altres projectes), Jaume Arnella ("el mestre de la nostra joventut", va dir Torrent) i un retrobat

Dijous a L'Auditori de Barcelona, comiat d'Al Tall. A dalt, un retrobat Miquel Gil. A baix, Vicent Torrent i Manolo Miralles, els dos músics que han format part del grup des del principi fins al final ■ JUANMA RAMOS

L'adéu d'Al Tall a Barcelona va durar quasi tres hores i hi van participar vint-i-sis músics

Miquel Gil (cofundador d'Al Tall) van comparèixer a escena. A *Cant alternatiu* s'hi va sumar l'ocità Jan Maria Carlotti i, amb Títot, Al Tall van tornar a alçar els punys per entonar, a *Cançó des de València*, 'Vergonya, cavallers, vergonya', entre la seva obra més

recent. Amb *A Miquel Grau*, amb la qual Al Tall rendia tribut al jove alacantí assassinat en plena transició, van pujar a l'escenari la vídua i el fill d'Enric Ortega (ex-Al Tall i autor de la lletra de la cançó), així com també l'osonenca Nova Euterpe, amb l'exnúmero 2 de Mascarell, Xavier Solà, i el nou director del Museu de la Música, Jaume Ayats, entre els integrants. A *Lladres*, primers crits d'independència, i a *Això és Espanya* –dedicada a l'escriptor Albert Sánchez Piñol, que amb *Victus* ha meravellat el grup–, la banda hi va incorporar uns quants versos amb referències a la passada manifestació de l'Onze de Setembre. El guitarrista Toni Xuclà i Xavi Sarrià i Miquel Gironès d'Obrint Pas ("no hi ha cap grup als Països Catalans, ara com ara, amb tanta incidència", va assegurar Tor-

rent) van sumar-se a *Processó*. El *Cant dels Maulets*, quan ja s'havien sobrepassat les dues hores, va posar tothom dempeus i, des de llavors, quan el final d'Al Tall a Catalunya –ara sí– era imminent, es va fer complicat, tant per part dels músics com del públic, contenir les emocions. Al final: *Cançó de la llum*, *Xavier el Coixo*, *Tio Canya* (amb la qual el grup va "aprofitar per cagar-se amb el ministre Wert"), *Darrer diumenge d'octubre* i, amb els llums ja encesos, i els punys altre cop alçats, la *Muixeranga*.

Al Tall, després de 38 anys de trajectòria, pleguen velles, però la seva incidència en la consciència cultural del país (el públic de dijous, per cert, era força més jove del que es podria imaginar) es manté amb una salut de ferro. Cavallers... per sempre.